

v perišče. In glej, tedaj sta se mu izpremenili roki v zlat kelih in solze so lile vanj, lile, ga polnile, polnile do roba, tekle čez rob. Polde je obstrmel, se začudil, obraz se mu je zjasnil. Držal je ta zlati kelih dekletcu pod brado in vzkliknil:

»Kaj bo, ko je ta kelih že solz ene same sirote poln do roba!« --

MRZEL SMEHLJAJ.

Debeljak Tine.

Zastrla sem okna z zelenim, otrok.
Čutiš zeleno barvo mojih dlani
na licih... trepalnicah in očeh?
Ne krivi v krčih nasmeha, bolni...
ne trepetaj, da ne ugasneš lučke:
nad tvojim vzglavjem prižgala sem jo Mariji,
do roba nalila sem olja...

V mrzlici se treseš...
Kaj ti je presunilo beli ročici?
Zaobrnilo kalne oči? —
Nad vzglavjem zeleno utriplje plamen, bolni,
ne ugasni ga!

Joj, moj krik upihnil je lučko...
in ti se smehljaš tako mrzlo — moj mrtvi...

BIL SEM BAKLJA.

B. V.

Bil sem baklja sredi vijolične noči brez plamena in brez svetlobe.
Ti si prižgal me z zeleno lučjo pričakovanja.
Pred temnimi vrati prihoda Tvojega jočem vsak dan
v prahu stopnic pred zaklenjenim templom; krog in krog so obdale me
gobe

Gospod, o Gospod!

O kdaj boš prišel na perotih glorijske solnčnosijoče
kličem Te z molitvijo pastirjev pred Betlehemom,
nikamor ti vedeli niso postlati ko v gole jasli ovčjega hleva,
a preko vsega je šlo koprnenje v njih vpijoče:
Gospod, o Gospod!

Že si blizu. Naj potopim se v biserno Tvojo lepoto
 koč galeb, ki plane iz kletke v šumeče morje.
 Kakò bo sladko počivati v zarji smehljaja
 Tvojih oči, ki bo zagrnila mojo ubogo samoto:
 Gospod, o Gospod!

STARA ZGODBA.

Miran Jarc.

PUŠČAVNIK: Kdo si, čigar klici padajo kakor kamni v moje pokojno jezero?

MLADENIČ: Jaz sem Egidij Kotalec in iščem moža, ki bi mojemu vihnemu sestavku, napisanem na pergamentu iz možgan, pripisal piko. Za sabo sem pustil devetstodevetindevetdeset stopnic in zdaj stojim na vrhu sam, sam: ne v tihem svetišču, temveč v kotlu z gorečo lavo. Taka je torej odgonetka one večne skrivnosti? Morda li veš ti kaj več? Pouči me!

PUŠČAVNIK: Praviš, da so vsi drugi zemljani ostali za tabo in si ti na vrhu?

MLADENIČ: Jaz sem na vrhu.

PUŠČAVNIK: In si hodil le zato, da si stopnice štel? Kajti čudim se, da veš tako natančno število stopnic!

MLADENIČ: Vem, ker nisem stopal slep in neuk v računstvu.

PUŠČAVNIK: Sklepam, da si hotel reči, da si vseveden, toda česa torej iščeš pri meni?

MLADENIČ: Vseveden sem, res je, ali ta vsevednost me grize ko živa lava. Nisem te prišel prositi, da mi poveš kaj novega, temveč, da mi... No, kako, da si miren koč gora?

PUŠČAVNIK: — — imaš ženo?

MLADENIČ: Ženo? Norčuješ se.

PUŠČAVNIK: No, natančno sem te vprašal, ker si tudi ti poudaril svojo natančnost. Vem: premlad si še...

MLADENIČ: Kaj, premlad! Toda: žena? — Jaz sem sam, jaz bom večno sam!

PUŠČAVNIK: Tudi svojega imena se zavedaš, Egidij Kotalec! Jaz sem svoje ime pozabil. V tem gozdu je človek kakor živali, rastline in kamenje. Toda, kako živiš?

MLADENIČ: Kako živim?! — Če bi tako vprašanje stavil kdo izmed črednikov, bi mu oprostil. Ali ne veš ničesar drugega?

PUŠČAVNIK: Nejasno sem vprašal, res je. No: ali imaš starše?

MLADENIČ: Eh, starši so vedno takim koč sem jaz — ovira.